

# ALEXANDRU CAZACU

## Pragul orelor

Un loc bine păstrat în memoria acestor alei  
când imaginile din curțile caselor părăsite  
se se strâng în sine  
ca un arici atins din greșală  
și toate prejudecățile își așteaptă victima  
în pragul orelor

*Un endroit caché* pentru începutul  
lunii Ianuarie când toate secrete  
îți sunt dezvăluite pe jumătate  
iar undeva aproape  
fluviul transfrontalier se împarte în trei brațe  
precum trei cuțite  
și-n orice colț al iernii te simți străin  
și vrei să ajungi cât mai târziu acasă

## Incertitudine

Pahare pe jumătate pline cu cognac  
menite să închidă iarna  
în globul cu confetti aflat pe noptiera  
unei camere dotată minimalist  
la începutul secolului urbanizării accelerate  
și al armistițiilor de cafenea  
Costumul albastru petrol  
și deux-piece-ul galben  
rămân pe parchet  
odată cu biletele unui zbor  
pierdut cu premeditare  
când ne învelim cu un *peau de chagrin*  
iar urma fină a rujului  
ține loc de răsărit  
printre tăceri și zâmbete înțeleghătoare  
ca niște scări ce duc  
atât de departe și atât de aici

## Roșul trandafirilor de Campania

Geografia unei așteptări  
unde toate cele dragi nouă subzistă  
sub lumina de Ianuarie  
cu un soare *contre-jour*  
dincolo de vidul cotidian  
ce înconjoară ora la care nu suntem gata  
să înfruntăm convenții  
ori dezastre ce se anunță în *prime-time*  
cu solemnități și falsă îngrijorare  
Singurătatea propriilor umbre  
acompaniază un cvartet  
Roșul trandafirilor de Campania  
ține loc de asfințit  
și boabe de grâu  
par ochii păsărilor ce ne înconjoară  
precum lucrurile pe un copil  
la împlinirea vârstei de un an  
când trebuie să aleagă de pe o tavă cu obiecte  
pe acela care îi va marca existența

## Niciun plan B

La căpătul nopții  
incertul „*Pe curând!*”  
și tot ce urmează  
asemenea plimbării nesfârșite  
prin sala cu armuri  
a unui rege-copil  
detronat de-o conjurație  
Frigul delimitează teritoriul orei 06: 21 a.m.  
când ziua imensă îți oferă  
propria ei versiune liliput  
Cerule iernii trece prin geam  
precum zâmbetul printr-o întâmplare  
și încă îți mai aud vocea  
marcată de noaptea fără somn  
care spunea cât de importantă  
este continuarea nu începutul  
atunci când nu ai  
niciun plan B

## **Terasa**

Prin cablurile suspendate deasupra bulevardului  
informațiile sunt cuprinse de osteneală  
O liniște rece încearcă fiecare punct al epidermei  
și forma imprecisă dar intensă  
a unei bucuri amare  
acoperă ca un pled terasa  
unde viețile fiecăruia  
se desprind dintr-o viață a noastră  
Totul pare trecut și frivol  
în această seară de iarnă  
unde poți pierde cu grație  
și unde nu mai am niciun drept  
să-mi fie dor de tine  
printre variantele de adevăr  
nenumărate  
când grupul statuar al eroilor din sensul giratoriu  
ne privește lung sub acordurile  
unei trompete ce intonează „*Il silenzio*”  
și o imensă câmpie înzăpezită  
încercuiește orașul

## **Un șal de catifea albastră**

Am rămas în această parte a orașului  
precum doi naufragiații  
în așteptarea altui mileniu  
gata să facă risipă de singurătate  
Centrimetrii pătrați ai anotimpului  
încropit din lucrurile regăsite nu demult  
evadează-n legende silvestre  
și nervurile pietrelor se revoltă  
prin geometria căilor ferate  
O simfonie în andante  
se împrăștie pe oglinda din tavan  
De la fereastră infinitul peisajelor  
ne arată cum dimineața poate dispărea  
înveșmântată  
într-un șal de catifea albastră

## **La capătul unei străzi înguste**

Toamna la capătul unei străzi înguste

dintr-un vechi oraș balcanic  
cand esti atât de departe  
de ceea ce vrei să fii  
și rămâi cu elegantul final al iluziei  
în trecerea lucrurilor  
lângă istoria epuizată  
de anotimpul iubit dintodeauna aici  
unde uneori ziua  
ești mai singur decât noaptea  
iar pauzele dintre acordurile pianului  
sosit dintr-o grădină îndepărtată  
aduc în inimi ecouri de crivăț  
și-n zborul tremurat  
al păsărilor sedentare se adună  
aripile „Melancoliei” lui Dürer

### **Spațiu liminal**

Va trece și acest anotimp  
cărui îi este greu să ne înțeleagă  
precum mărfarele trenului zărit de departe  
într-o localitate mică  
unde dudele sângerează pe asfalt  
iar focuri invizibile de artificii  
aduc spațiul liminal lângă umeri  
O muzică *blues* se împrăștie prin holurile clădirilor  
unde istoria ar mai putea tresări zărindu-te  
Din buchetul cu trandafiri  
abandonat pe trepte  
ziua își trage respirația  
și găsim un curaj demistificator  
în înscrisurile de pe tricourile fancy  
ce povestesc despre întâmplări nemaipomenite  
și despre singurătate

### **Un alb necunoscut**

Va trebui să ni se facă teamă

de zilele trecute în grabă prin fața noastră  
într-un palton demodat  
când sub razele lunii  
arborii par niște torțe ce ar vrea să alerge  
peste aleile înzăpezite  
ale orașului învins de propria sa așteptare  
Păsări urbane se adună pe stâlpii sefamoarelor  
și prin grădini abandonate  
unui alb necunoscut și ecvestru  
Clovonii devin unul câte unul  
lacrimi cât ei de înalte  
iar seara se aruncă în sulilele nopții  
urându-ți numai bine

### **Noapte violetă**

Întreg orașul pare un aerodrom  
de pe care nu mai pleacă și nu mai vine nimeni  
Noaptea violetă ne face chipurile prelungi  
când săritorii la trapez dispar odată cu plasa de siguranță  
în care se zbat incertitudinile  
Suferința înaintează prin diafragme și plasmă  
asemeni foarfecilor într-o coală A4  
Muzica de jazz inundă grădina  
Și tot ce afli este la limita suportabilului  
și chiar dincolo de acesta  
când înveți cu încetinitorul  
să supraviețuiești  
unei povești  
despre o femeie frumoasă  
și despre secolul trecut